

odsouzení st-le. Proto bylo i nař. rozhodnutí zem. úřadu, potvrzující odsouzení st-lovo, zrušiti pro nezákonnost, aniž bylo třeba vejíti na jednotlivé vývody stížnosti.

### Č. 12.265.

**Školství: \* Definitivní učitelské místo, rozepsané podle zákona č. 86/1875 z. z. čes. a čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb., nelze za platnosti zákona č. 104/1926 Sb. propůjčiti učitelskému čekateli, který neztrávil dosud čekatelskou dobu v § 2 učit. zákona předepsanou (pokud nejde o případ § 2 odst. 4 učit. zákona).**

(Nález z 20. ledna 1936 č. 21.397/33.)

**Věc:** Okr. škol. výbor v Humpolci proti rozh. min. školství a nár. osvěty ze 14. června 1933 o obsazení učitelského místa.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Okr. škol. výbor v Humpolci usnesl se ve schůzi dne 25. listopadu 1932 presentovati na uprázdněné místo definitivního učitele při dvojtřídní obecné škole smíšené ve Skále podle výsledku rozepsaného konkursu učitelského čekatela Františka B. Výměrem z 9. května 1933 odepřela zem. škol. rada v Praze podle § 12 zákona č. 86/1875 z. z. čes. této volbě potvrzení, poněvadž pominuta byla služebně starší, třeba uspokojivě kvalifikovaná, uchazečka Milena H., která v době dopadu konkursní lhůty měla dovršena 3 služební léta (3 roky 11 měsíců 18 dnů, tedy okrouhle 4 léta), kdežto presentovaný František B. k téže době ještě ani nedovršil čekatelské tříletí. Tento postup označila zem. škol. rada za odporující čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. Odvolání okr. škol. výboru zamítlo min. škol. a nár. osvěty nař. rozhodnutím z důvodů výměru zem. škol. rady s podotknutím, že na učitelská místa definitivně systemisovaná lze podle ustanovení čl. 1 odst. 2 výnosu min. škol. a nár. osvěty z 24. ledna 1931 č. 173.119/30, hledíc k § 2 odst. 3 učit. zák. č. 104/1926 Sb., definitivně dosaditi jen uchazeče, který dovršil čekatelskou dobu, a že tudíž Frant. B., u něhož tato podmínka do konce lhůty konkursní nebyla splněna, nemohl býti na zmíněné definitivně systemisované místo ustanoven. Vzhledem k tomuto svému stanovisku prohlásilo zároveň min. , že další vývody odvolání jsou bez právního významu.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí nemohl soud uznati důvodnou.

Jest arci správné vše to, co stížnost uvádí o právním stavu před platností zákona č. 104/1926 Sb. stran definitivního jmenování učitelů na veřejných školách. Vedle definitivního jmenování učitele v té formě, že mu bylo cestou soutěže uděleno definitivně systemisované místo podle §§ 1 a násl. zák. č. 86/1875 z. z. čes. (ve znění zákonů č. 36/1894, 67/1899, 87/1899, 16/1903 z. z. čes.), zavedeno totiž bylo v Čechách teprve zákonem č. 306/1920 Sb. definitivní jmenování učitelů bez určení služebního místa po uplynutí určité služební doby. Důsledek této právní úpravy byl ten, že učitel mohl dosáhnouti definitivního svého ustanovení buď tím, že mu bylo uděleno definitivně systemisované místo, anebo tím, že určitou dobu konal službu, aniž takové místo obdržel. Zákon učitelský č. 104/1926 Sb. zavedl však proti stavu dosud platnému novou



instituci učitelů čekatelů a stanovil v § 2 odst. 3, že definitivním učitelem může být (s výjimkou ustanovení odst. 4) ustanoven jen, kdo jako učitelský čekatel ztrávil předepsanou čekatelskou dobu. Učitelským čekatelem je podle § 2 odst. 1 zák. učitel, který dočasně zastává uprázdněné místo zatímne nebo definitivně zřízené. Nemůže tedy učitelský čekatel zastávat definitivně zřízené místo učitelské jinak nežli dočasně. Z toho arci plyne, že udělení definitivně systemisovaného místa učitelskému čekateli cestou soutěže podle zákona č. 86/1875 z. z. čes., resp. čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. (který byl šem 46 zák. č. 104/1926 Sb. výslovně zachován v platnosti) nemohlo by se za platnosti učitelského zákona státi s právními účinky, které zákon č. 86/1875 z. z. čes., resp. zákony jej doplňující na udělení takového místa vázaly. Ježto však tyto zákony znaly udělení místa učitelského jen definitivně (viz § 16 zákona č. 86/1875 z. z. čes.), a ježto § 2 odst. 3 učitelského zák. předpisuje výslovně, že definitivním učitelem může být jen učitelský čekatel, který absolvoval již předepsanou čekatelskou dobu, nutno dospěti k závěru, že udělení definitivního místa učitelskému čekateli, který řečené podmínce nevyhovuje, odporovalo by zákonu č. 104/1926 Sb. a že tedy v tomto směru zákony, které tuto otázku dosud upravovaly, jsou učitelským zákonem pozměněny.

Vývody stížnosti jsou vybudovány na názoru, že definitivního ustanovení může učitelský čekatel dosáhnouti buď cestou udělení místa definitivního, což je možné kdykoli, jakmile jsou jen předpoklady pro učitelskou způsobilost u příslušného čekatele (zkouška způsobilosti) splněny, anebo, neobdrží-li učitelský čekatel takového místa během čekatelské doby, jeho ustanovením za učitele podle § 4 zákona č. 104/1926 Sb. Tento názor nelze však srovnati se zákonem č. 104/1926 Sb., který definitivní ustanovení učitelského čekatele před uplynutím čekatelské doby vůbec vylučuje, arci s výhradou ustanovení § 2 odst. 4, jež však v dnešním sporu nepřichází v úvahu. Nejsou proto vývody stížnosti, které nepřihlížejí k výslovnému ustanovení § 2 učit. zák. a jsou založeny v podstatě na právním stavu před tímto zákonem platným, způsobilé prokázati nezákonnost nař. rozhodnutí, jehož stanovisko shledal soud zcela ve shodě se zákonem. Pokud však stížnost staví proti sobě znění § 2 odst. 3 zák. č. 104/1926 Sb. (»definitivním učitelem může být ustanoven«) a § 4 téhož zákona (»čekatel se ustanoví«) a dovozuje z toho, že jde o dvojí možnost definitivního ustanovení čekatele, tu sluší upozorniti, že § 4 zákona č. 104/1926 Sb. poskytuje právní nárok učitelským čekatelům na ustanovení definitivní, aniž se tam rozlišuje jakkoli mezi učitelským čekatelem, kterému bylo v soutěži nějaké místo uděleno, a čekatelem jiným. Z ustanovení § 2 odst. 3 zák. však, jak bylo již uvedeno, vyplývá, že definitivním může se státi jen ten učitelský čekatel, který předepsanou čekatelskou dobu ztrávil. Není tedy možno shledati v § 4 zákona nějakou oporu pro názor stížnosti, ani rozpor, který stížnost nalézá mezi předpisem § 2 odst. 3 a § 4 zákona. Rovněž nelze tvrditi, jak to činí stížnost, že není žádný důvod pro to, aby každý učitel měl dvě definitivy, neboť při § 4 zákona jde o definitivu s hlediska služebního poměru učitelova, kdežto udělením místa cestou soutěže dostává se mu definitivního určení místního, aniž se na povaze jeho služebního poměru něco mění.



Je-li však správné, že učitelskému čekateli nemůže býti za platnosti zákona č. 104/1926 Sb. uděleno definitivně systemisované místo, dokud neabsolvoval předepsanou čekatelskou dobu a nesplnil tak podmínku pro ustanovení učitelem, pak je ovšem irelevantní, zda učitelský čekatel konal vojenskou službu a tím je postaven po případě hůře nežli onen čekatel, který vojenskou službou nebyl povinen, neboť tu jde o zákonný důsledek, jehož případná neúčelnost nemůže mítí vliv na správnost výkladu zákona (srov. nyní ostatně zákon č. 279/1934 Sb. o započítání vojenské služby v některých služebních poměrech). Pokud však stížnost shledává porušení čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. v tom, že žal. min. dává tomuto zákonnému ustanovení jiný výklad nežli dosud, totiž, jak to stížnost tvrdí, že služebním stářím ve smyslu čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. chce rozuměti jen skutečnou dobu služební a nikoli celou dobu pro výslužné rozhodnou, vytýká okolnost, která s hlediska otázky, o kterou nyní jde, je zcela bez významu, kdyžtž st-l nijak nepopírá, že presentovaný učitel byl v době dopadu konkursní lhůty čekatelem a nedovršil dosud předepsané čekatelské doby.

#### Č. 12.266.

**Pojišťovací právo: \* Povinnost vésti a uschovávatí mzdové záznamy, stanovená §em 14 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., jest všeobecná a postihuje každého zaměstnavatele, dokud nebudou vládním nařízením, ohlášeným v § 14 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., zproštěni zaměstnavatelé, kteří nezaměstnávají zpravidla více než 3 osoby, podléhající pojištění, od povinnosti vésti a uschovávatí mzdové záznamy.**

(Nález z 20. ledna 1936 č. 9045/34.)

**V ě c:** Okr. nem. pojišťovna v Trnavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 9. listopadu 1933 o přestupku § 260 zák. č. 221/1924 Sb.

**V ý r o k:** Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**D ů v o d y:** Okr. úřad v Trnavě jako policejní trestní soud uznal Rozalii S. rozsudkem z 12. října 1933 vinnou přestupkem § 14 pojišťovacího zákona, který spáchala tím, že do 21. června 1933 nevedla vůbec mzdových záznamů o svých zaměstnancích, podléhajících sociálnímu pojištění, a odsoudil ji proto na základě § 260 odst. b) téhož zákona k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti k třídnímu uzamčení.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zrušil uvedený rozsudek a okr. úřadu uložil, aby doplnil šetření dle směrnic uvedených v důvodech a poté dle výsledku šetření znovu rozhodl. Důvody jsou tyto: »Obviněná nepopírá, že mzdové záznamy nevedla, a uvádí na svou omluvu, že jich vésti nemusela, poněvadž zaměstnává jen tři deputátky a kromě těchto týdně jen jednoho až dva nádeníky, které k soc. pojištění přesně hlásila. Je-li toto tvrzení pravdivé, byla by od vedení mzdových záznamů osvobozena. To je zjevné z ustanovení § 14 odst. 2